BEREKETLENEN YEMEK

İÇİNDEKİLER

KÖLELİKTEN ÖZGÜRLÜĞE

Selman'ın aklı fikri hep yakında ortaya çıkması beklenen peygamberdeydi. Sırf O'nu bulabilmek için kendi ülkesini terk etmiş, yollara düşmüştü. Mekke'ye doğru gelirken çölde zulme uğramış ve köle olarak satılmıştı. Fakat Selman bunlara aldırmıyordu. Her gün etrafta konuşulanlara kulak veriyor, müjdeli bir haber duyacağı anı kolluyordu.

Selman hurma ağacının üzerindeydi. Aşağıda efendisi bulunuyordu. Bir aralık, ağacın altında bir hareketlilik yaşandı. Efendisi soluk soluğa gelen bir akrabasına şaşkın şakın bakıyordu. Belli ki tuhaf bir şeyler olmuştu. Selman bir dala tutundu. Merakla onları seyretti.

Gelen adam çok heyecanlı ve öfkeliydi.

– Allah Kaylaoğullarının belasını versin, diye söylendi.

Sonra biraz soluklandı ve sözlerine devam etti:

– Onlar, kendisinin peygamber olduğunu iddia eden bir adamın etrafında toplanmışlar!

Selman bir an kulaklarına inanamadı. Ama duydukları doğruydu. Aşağıdaki adamın şaka yapar gibi bir hâli de yoktu. Demek ki yıllardır uğrunda çilelere katlandığı büyük insan nihayet ortaya çıkmıştı.

Selman o an bütün vücudunun heyecandan titrediğini hissetti. Az kalsın bulunduğu yerden aşağı düşecekti. Kendisini çabucak toparladı. Paldır küldür aşağıya indi. Efendisinin yanına geldi.

– Neler oluyor, dedi. Nedir bu haberin aslı?

Selman bir an köle olduğunu unutuvermişti. Efendisi onun bu pervasızlığını görünce küplere bindi. Bir anda yumruğunu Selman'ın suratına yapıştırdı. Ardından da:

– Sana ne bundan, diye haykırdı. Sen kendi işine baksana!

Selman yüzündeki acıyı hissetmedi bile. Kendisini az önce duyduğu habere odaklamıştı. Efendisinin



tepkisini görünce ortalığı yatıştırmak için boynunu büktü.

– Doğru söylüyorsunuz, dedi. Ben sadece merakımı gidermek için sormuştum.

Selman sakin olmaya çalışarak işine döndü. Göz ucuyla efendisini ve haberi getiren adamı izledi.

Epey bir zaman sonra bahçede kimse kalmadı. Selman aceleyle bahçeden çıktı. Rastladığı insanlara ortalıkta dolaşan haberin doğru olup olmadığını sordu. Nihayet karşısına bir kadın çıktı. Selman ona doğru koştu. Soluk soluğa kalmıştı. Kendisine şaşkın şaşkın bakan kadına da sordu neler olup bittiğini.

Kadın ve ailesi Müslüman olmuşlardı. Selman'ın sorusuna cevap verip vermemekte bir an tereddüt etti. Karşısındaki kölenin inanma arzusuyla yanıp tutuştuğunu görünce dayanamadı. Sevgili Peygamberimizin bulunduğu yeri tarif etti.

Selman büyük bir coşku içindeydi. Kısa sürede Peygamberimizi buldu. Gönlünden gele gele iman etti. Yılların hasreti artık sona ermişti. Allah Resûlünü bulma yolunda köle olmuştu ama şimdi yüreği özgürdü. Kafasındaki soru işaretleri bir anda dağılıp yok olmuştu.

Peygamberimiz, Selman'ın sevinç gözyaşlarını görünce onu bağrına bastı. Sonra sevgi dolu bir ifadeyle:

– Ey Selman, dedi. Efendine git. Onunla bir anlaşma yap. Seni azat etsin.

Selman ayağa fırladı. Koşa koşa efendisinin yanına gitti. Ona, kendisini özgür bırakması karşılığında ne istediğini sordu. Adam hiç düşünmeden cevap verdi:

– Üç yüz hurma dikeceksin. Bu hurmaların meyve vermesi şart. Bir de tam kırk okka altın vereceksin. Bunu yaparsan özgürsün!

Selman buna sevinemedi. Adamın istediği şey çok fazlaydı. Boynu bükük bir şekilde, Peygamberimizin yanına döndü. Olanları anlattı.

Allah Resûlü sahabilere:

– Kardeşinize yardım ediniz, dedi.

Sahabiler hemen koşup kendi bahçelerinden beşer onar hurma fidanı getirdiler. Kısa sürede ortada istenen sayıda hurma fidanı birikti.

Allah Resûlü, önüne konan fidanlara baktı ve:

– Selman, dedi. Bu fidanları dikeceğiz. Haydi, çukur açın. Fakat ben gelmeden fidanları dikmeyin. Her birini ben kendim dikeceğim!

Selman ve sahabiler hemen harekete geçtiler. Uygun bir yer belirleyip işe başladılar.

Kısa süre sonra tam üç yüz çukur açıldı. Efendimize haber verdiler.

Peygamberimiz fidanları kendi elleriyle bir bir çukurlara yerleştirdi. Topraklarını düzeltti.

Sahabilerden biri yardım etmek için bir fidanı çukura koymuştu. Daha sonra bütün fidanlar tutup meyve verdiği hâlde o sahabinin diktiği fidan kurudu. Bunu gören Efendimiz:

– O fidanı kim dikmişti, diye sordu.

Sahabiler:

– Ömer dikmişti, dediler.

Peygamberimiz hemen o kurumuş fidanı söktü. Sonra geri dikti. Fidan yeşerdi. Meyve vermeye başladı.

Şimdi sıra anlaşmanın ikinci maddesindeydi. Selman için altın bulunacaktı. Fakat kırk okkalık altın bulmak kolay bir iş değildi.

Peygamberimiz Selman'ı yanına çağırdı. Güvercin yumurtası büyüklüğünde bir altını ona uzattı.

– Al, dedi. Kalan borcunu bununla öde.

Selman bir altına, bir Efendimize baktı. Bu altın ancak bir okka gelirdi. Oysa efendisi kırk okka istemişti. Bu altın, borcunun tamamını ödemezdi ki! Üzgün bir şekilde düşüncesini dile getirdi:



– Ey Allah'ın Resûlü! Bu küçücük altın parçası ile, kırk okka altın borcunu nasıl ödeyeceğim?

Efendimiz gülümsedi. Elindeki altını dilinin üzerine koydu. Bir iki defa ağzında evirip çevirdi. Sonra onu Selman'ın avucuna bıraktı:

– Sen al bunu, dedi. Götür tart. Sonra efendine ver. Göreceksin ki bu senin borcunu ödeyecektir. Hatta Allah ona öyle bir ağırlık verecek ki, borcun ödenmekle kalmayacak, artacak bile! Karşısına Uhud Dağı'nı koysan da bu altın ondan ağır gelecektir.

Selman sevindi. Hemen altını götürüp tarttı. O an hayretler içinde kaldı. Altın gerçekten de çok ağır gelmişti. Bütün borcunu ödedi. O, Sevgili Peygamberimizin muhteşem mucizesi sayesinde özgürdü artık!

* * *

HURMA

Allah Resûlü sahabilerle birlikte sefere çıkmıştı. Orduda Irbâd isminde bir sahabi de vardı. Bu sahabi sürekli olarak Efendimizin yanında bulunmaya çalışırdı. Bir an olsun O'nun yanından ayrılmazdı.

Fakat bir gece kendisine verilen görevi yerine getirmek için ordudan ayrıldı. Döndüğünde doğruca Efendimizin yanına geldi. Çok acıkmıştı. Ordunun çoktan yemek yediğini anlayınca sesini çıkarmadı. Peygamberimiz onun aç olduğunu anlayınca Irbâd'a:

– Gece boyunca neredeydin, diye sordu.

Irbâd olanı biteni bir bir anlattı. Bu sırada Cuâl ve Abdullah ismindeki sahabiler de yanlarına geldiler.

Onlar da Irbâd gibi göreve gitmişlerdi ve yemek yiyememişlerdi.

Peygamber Efendimiz hemen hanımı Ümmü Seleme'nin çadırına girdi. Yiyecek bir şey arıyordu. Fakat orada bir şey bulamadı. Geri döndü. Bilâl'e:

– Yiyecek bir şey var mı, diye seslendi.

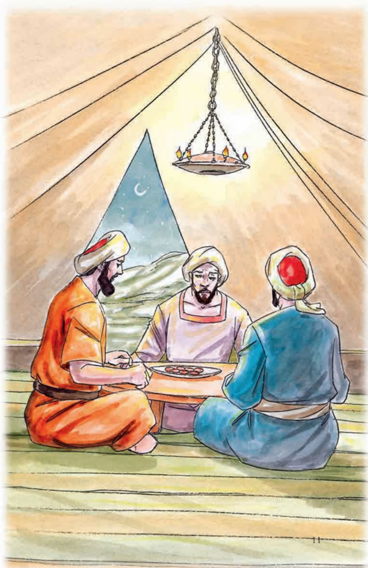
Bilâl etraftakilerin azıklarını alıp silkelemeye başladı. Bütün çabalara rağmen sadece yedi hurma bulabildi. Onlar da bir kişiye bile yetmezdi.

Sevgili Peygamberimiz yedi hurmayı alıp bir tabağa bıraktı. Oradakilerin meraklı bakışları altında elini hurmaların üzerine koydu. Besmele çekti ve aç olanlara:

– Allah'ın adını anarak yiyin, dedi.

Üç arkadaş hemen tabağın çevresine oturdular. Besmele çekerek hurmalardan yemeye başladılar. O an kendilerini hayrette bırakan bir olaya şahit oldular. Sürekli olarak yemelerine rağmen tabaktaki hurmaların sayısı azalmıyordu.

Irbâd, yediği hurmaların çekirdeklerini bir elinde toplayarak sayıyordu. Cuâl ile Abdullah da öyle yapıyordu. Irbâd doyduğunda tam elli dört tane hurma yemiş olduğunu gördü. Diğerleri de ellişer tane yemişlerdi. Tabakta ise hâlâ o yedi hurma duruyordu. Bu, apaçık bir mucizeydi.



Allah Resûlü onların doyduğunu anlayınca:

– Ey Bilâl, dedi. Tabaktaki hurmaları dağarcığa koy!

Hazreti Bilâl hemen denileni yaptı. Hurmaları dağarcığa koydu.

Ertesi gün Sevgili Peygamberimiz dağarcıktaki hurmaları tekrar çıkardı. Bir tabağın içine bıraktı. Etrafındaki on kişiye:

– Haydi, dedi. Bismillah diyerek yiyin!

Sahabiler Allah'ın adını anarak yemeye başladılar. Doyuncaya kadar yediler.

"Elhamdülillah" deyip ayağa kalktıklarında tabakta o yedi hurmanın hâlâ durmakta olduğunu gördüler.

Efendimiz onların hayret dolu bakışlarını görünce şöyle dedi:

– Eğer Rabbimden utanmasaydım, Medine'ye varıncaya kadar en son ferdinizle beraber bu hurmalardan yerdiniz!

Hurmalar tekrar dağarcığa konuldu. Ordu Medine'ye döndü. Peygamberimiz şehrin girişinde bir çocuğa rastladı. Dağarcıktaki mucize hurmaları ona verdi. Çocuk sevinç içinde aldı hurmaları. Ağzına atıp çiğneye çiğneye oradan uzaklaştı.

YOLLARI AYDINLANANLAR

Sevgili Peygamberimiz sahabileriyle birlikte yatsı namazına durmaya hazırlanıyordu. Mescitte Peygamberimizin torunları Hasan ile Hüseyin de vardı. Her ikisi de çok sevimliydiler. Peygamber Efendimiz onları çok severdi. Öper, okşar, koklar ve onlar için dualar ederdi. Hasan ile Hüseyin de dedelerini çok severlerdi. Her fırsatta O'nun yanına gelirlerdi.

Peygamber Efendimiz mihraba geçti. Tekbir alıp namaza durdu. Sahabiler de huzur içinde O'nun arkasında saf oldular.



Ortalık çok karanlıktı. Hasan ile Hüseyin bir süre oldukları yerde durdular. Efendimiz secdeye gidince hemen harekete geçtiler. Neşe içinde O'nun sırtına çıktılar. Alnı secdede olan Efendimiz, minik torunlarını düşürmemek için dikkatle doğruldu. Hasan ile Hüseyin yere indiler. Sabırsızlıkla dedelerinin tekrar secdeye gitmesini beklediler. Çok geçmeden Sevgili Peygamberimiz yeniden alnını secdeye koydu. Sevimli torunlar durur mu? Hemen zıplayıp biricik dedelerinin sırtına çıktılar. Bu durum, namaz bitene kadar devam etti.

Duadan sonra sahabilerden Ebu Hureyre ayağa kalktı. Peygamberimizin yanına vardı ve O'na:

– Ya Resûlûllah, dedi. Çocukları eve götüreyim mi?

Peygamber Efendimiz onun teklifini kabul etmedi. Çünkü tam bu sırada gökyüzünde kocaman bir şimşek çakmıştı. Ortalık bir anda gündüz gibi aydınlanıverdi. Herkes hayretler içinde şimşeğin aydınlığında birbirlerine bakıyordu. Bu aydınlık normal bir aydınlık değildi. Diğer günlerde çakan şimşekler hemen sönüverirdi. Oysa bu şimşeğin aydınlığı devam ediyordu.

Peygamberimiz torunlarına döndü ve:

– Haydi bakalım, dedi. Annenizin yanına gidin.

Hasan ile Hüseyin şimşeğin aydınlığında yola koyuldular. Evlerine varıncaya kadar aydınlık sona ermedi.

Sahabiler o gün Peygamber torunlarının yolunu Yüce Rabbimizin bir mucizeyle nasıl aydınlattığını görmüş oldular. Bu muhteşem olayı ömürlerinin sonuna kadar unutmadılar.

* * *

BEREKETLENEN YEMEK

Sevgili Peygamberimiz çok acıkmıştı. Evde yiyecek bir şey de yoktu. Tanıdıklarında yiyecek bir şeyler bulmak için dolaştı. Fakat hiçbirinde bir lokma yiyecek yoktu. Onlar da açtılar ve sabrediyorlardı.

Peygamberimiz kızı Fatıma'nın evine gitti. Kapıyı açan Hazreti Fatıma'ya:

– Kızım, evinde yiyecek bir şeyler var mı? Çok açım, diye sordu.

Hazreti Fatıma bu duruma çok üzüldü. Ne yapacağını bilemez hâlde sevgili babasının yüzüne baktı. Çaresiz bir ses tonuyla:

– Kurbanın olayım baba, dedi. Vallahi evde yiyecek bir şey yok!

Efendimiz geri döndü. Hazreti Fatıma, babasına bir şey yedirememiş olmanın üzüntüsünü yaşıyordu. Kendisi ve iki çocuğu da çok açtı. Derken kapı çaldı. Gelen, komşu kadındı. Elinde iki ekmekle bir parça et vardı. Bunları Hazreti Fatıma'ya verdi.

Hazreti Fatıma çok şaşırmıştı. Duygulu bakışlarını ekmek ve etten ayırmaksızın bir süre düşündü ve:

– Vallahi, Allah Resûlünü kendime ve çocuklarıma tercih edeceğim, dedi.

Ekmekleri ve eti bir tencereye koydu. Hasan ve Hüseyin'i, Sevgili Peygamberimizi eve çağırmaları için gönderdi. Biraz sonra Peygamberimiz geldi. Hazreti Fatıma sevinç içinde O'na:

– Kurbanın olayım babacığım, dedi. Allah bize yiyecek bir şeyler gönderdi. Ben de onları senin için sakladım.

Allah'ın Elçisi kızının bu davranışından memnun olmuştu. Sevgi dolu bir sesle:

– Kızım, getir haydi, dedi.

Hazreti Fatıma hemen harekete geçti. Bir köşede duran tencereyi kaptığı gibi babasının önüne



koydu. Kapağı kaldırınca gördüğü manzara karşısında hayrete düştü. Çünkü tencere, ağzına kadar et ve ekmekle doluydu. Hazreti Fatıma o an bunun Yüce Mevla'dan bir hediye olduğunu anladı. Hemen hamdedip salâvat getirdi.

Sevgili Peygamberimiz ağzına kadar dolu olan tencereyi görünce:

– Kızım bu yiyecekler sana nereden geldi, diye sordu.

Hazreti Fatıma gülümsüyordu. Babasının nur saçan yüzüne bakarak:

– Babacığım, dedi. Bu yiyecekler bize Allah katından geldi.

Sevgili Peygamberimiz bunun bir mucize olduğunu anlamıştı. Fakat O'nu asıl mutlu eden şey kızının o anki tavrıydı. Yüce Mevla'ya hamdederek şöyle dedi:

– Yavrucuğum! Seni İsrailoğullarının kadınlarının büyüklerine benzer bir hâlde yaratan Rabbime hamdolsun. Çünkü o büyük kadınlar, Allah'tan bir şeyler isteyip karşılığını aldıklarında şöyle derlerdi: "Bu, Allah katındandır! Şüphesiz ki Allah kimi dilerse ona sayısız rızık verir."

Peygamberimiz bu sözleri söyledikten sonra sahabilere haber gönderdi. O tenceredeki yiyeceklerden herkes yiyip doyduğu hâlde yiyecekler hiç eksilmedi.

Hazreti Fatıma daha sonra tenceredeki yiyecekleri komşulara dağıtmaya başladı. Herkese bol bol verdi. İnsanlar, verdikçe eksilmeyen tenceredeki mucizeyi görüp Allah'a şükrettiler.

* * *

YAĞ TULUMU

Sahabiler Peygamberimizi çok seviyorlardı. Onu kendi canlarından üstün tutuyorlardı. Bu yüzden ellerine biraz yiyecek geçse onu Efendimize getirip:

– Ya Resûlûllah, bunu sana getirdik. Buyur ye, diyorlardı.

Hatta bazıları bu davranışı daha da ileriye götürmüştü. Ellerinde bir şeyleri olmadığı hâlde borç alıp onunla Efendimize hediyeler alıyorlardı. Allah Resûlü kendisine getirilen hediyeleri etrafındaki fakirlere dağıtıyordu.

Sahabiler, bir gün kendi aralarında bir karar aldılar. O günden sonra herkes Efendimize ve

yanındaki fakir sahabilere sırayla yemek götürecеklerdi. Böylece herkes Allah Resûlüne yemek vermiş olma şerefine ermiş olacaktı. Ve kararı uygulamaya başladılar.

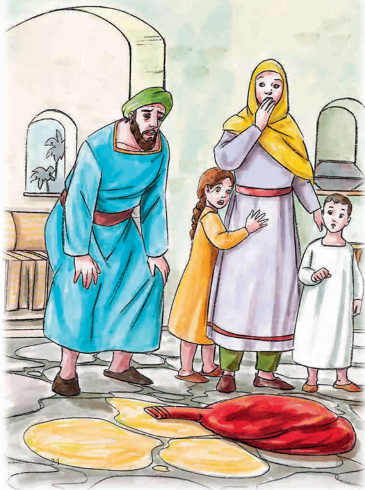
Sahabilerden biri, çok büyük bir sabırsızlıkla sıranın kendisine geleceği günü bekliyordu. Nihayet beklediği gün geldi. Akşam yemeğini hazırlayacaktı. Hemen evine koştu. Malzemeleri ortaya koydu. Büyük bir heyecanla işe koyuldu. Yemeğin içine yağ koymak için tuluma uzanmıştı ki olan oldu. İçi yağ dolu tulum devrildi.

Sahabi efendimiz bir anda neye uğradığını şaşırdı. Üzüntüyle tuluma baktı. Onca yağın boşa gitmesinden çok, Efendimize yemek yapamayacak olmasına yanıyordu. Çaresiz bir şekilde öylece beklerken kendi kendine mırıldanıyordu: "Sıra bende iken Resûlûllahın yemeği dökülüyor. Bu ne aksilik böyle?"

Gerçekten de durum çok üzücüydü. Çünkü az sonra yemeğin yerine teslim edilmesi gerekiyordu. Oysa yağ olmadığı için yiyecek bir şey hazırlanamamıştı.

Biraz sonra Sevgili Peygamberimizin sesi duyuldu:

– Haydi yemeği getir bakalım!



Sahabi efendimizin yüreği yanıyordu. Durumu anlattı ve yemeği yağ olmadığı için yapamadığını söyledi. Sonra bir çare düşünmek üzere tulumun yanına geldi. O an "lık lık" diye sesler duydu. Hemen kulak kesilip etrafına bakındı. Ses, yerdeki devrik tulumdan geliyordu.

Sahabi efendimiz heyecanlandı. "İçinde azıcık da olsa hâlâ yağ varmış. Galiba o dökülüyor." düşüncesiyle tulumu eline aldı. Fakat durum hiç de sandığı gibi değildi. Tulumun yarıdan fazlası doluydu. Oysa yağların tamamının döküldüğünü az önce gözleriyle görmüştü. Bu şaşılacak bir olaydı. Tulumun ağzını sıkıca bağladı. Hemen Peygamber Efendimizin yanına vardı. Olanı biteni hayret dolu sözlerle bir bir anlattı.

Allah'ın Elçisi onu dinledikten sonra şöyle dedi:

– Eğer o tulumu kendi hâline bıraksaydın, ağzına kadar dolduğunu görürdün.

Sahabi efendimiz, o gün üç mutluluğu birden yaşadı. Yağı ziyan olmadığı gibi, hem yemek hazırladı, hem de bir mucizeye şahit oldu. Yüce Allah, Peygamberine ve O'nun yanındakilere rahmet hazinesinden nimet yollamıştı. Üstelik olağanüstü bir şekilde…

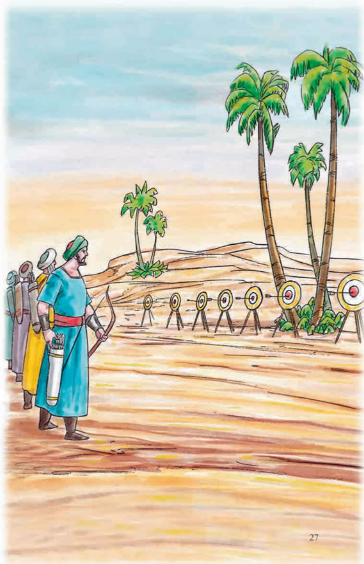
YARIŞMA

Sahabiler bir yerde toplanmışlardı. Atıcılıkta birbirleriyle yarışıyorlardı. Kimi ok kimi de mızrak atıyordu. Seleme de bunlardan biriydi. O da uygun bir yere geçmiş ok atmaya hazırlanıyordu.

Bu sırada yanlarına Sevgili Peygamberimiz geldi. Onların heyecanla yarıştıklarını görünce gülümsedi. Aralarına katıldı ve:

– Bu eğlence, ne kadar da güzel bir eğlencedir. Haydi atınız! Birbirinizle yarışınız! Şimdi ben Seleme'yi tutuyorum, dedi.

Sahabiler, Peygamberimizin, Seleme'yi desteklediğini duyunca ellerindeki yaylarını, mızraklarını bıraktılar. Boyunlarını bükerek:



– Biz bu durumda birbirimizle yarışamayız, dediler. Çünkü Peygamber Efendimiz, Seleme'yi tutuyor. O hâlde mutlaka Seleme galip gelir!

Onların yarışmaktan vazgeçtiğini gören Efendimiz:

– Haydi yarışınız, dedi. Ben Seleme'yi desteklemekten vazgeçtim. Şu andan itibaren hepinizi birden destekliyorum. Hepinizle beraberim artık!

Yüzlerde bir sevinç ışıltısı belirdi. Herkes Peygamberimiz tarafından desteklendiğini duyunca çok memnun olmuştu. Hemen yaylarına, mızraklarına sarılıp hedefe ok atmaya başladılar.

Fakat ilk atışlarda kimse kimseyi geçemedi. Tekrar denediler. Sonuç yine aynıydı. Kimse kimseye galip gelemiyor, kimse kimseyi geride bırakamıyordu.

Gün batana kadar yarışma devam etti. Sahabiler her atışta hayretten hayrete giriyorlardı. Çünkü ne kadar uğraştılarsa da birbirlerini bir türlü geçemediler.

Nihayet birinciyi seçemeyeceklerini anlayınca yarışmayı bıraktılar. O gün orada bulunan herkes, Sevgili Peygamberimizin bir mucizesine şahit olmanın mutluluğunu yaşıyordu. O'nun desteklediği kimseler asla mağlup edilememiş, kimse kimseye galip gelememişti. Yarışma berabere bitmişti.

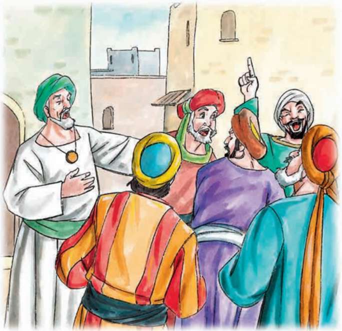
* * *

ALAY EDENLERİN SONU

Mekke'de Müslümanlar baskı altındaydılar. Putları bırakıp Allah'a yöneldikleri için sürekli olarak eziyet görüyorlardı.

Bazı müşrikler inananlarla alay etmeyi alışkanlık hâline getirmişlerdi. Nerede bir Müslüman görseler hemen yanına koşup ona olmadık şeyler söylüyorlardı. Alay edenlerin başını üç beş kişi çekiyordu. Bunlar kalpleri tamamen taşlaşmış insanlardı. Sevginin, şefkatin, anlayışın ne anlama geldiğini bilmeksizin yaşıyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz kendisiyle ve diğer inananlarla dalga geçen bu insanlardan çok rahatsız oluyordu. Yine de sesini çıkarmıyor, hep sabrediyordu.



Böyle bir günde o insanlar, Efendimizin yanına geldiler. Her zaman yaptıkları gibi yine Peygamberimizi itip kakmaya başladılar. Bazıları O'nun ensesine acımasızca çimdik atarken diğerleri kahkahalarla gülüyorlardı. Bu sırada Cebrail Aleyhisselam, Efendimizin yanında beliriverdi. Olup biteni görmüştü.

Alay edenlerden biri kahkahalarla gülerken diğerlerine Peygamberimizi gösterdi ve:

– Bu adam kendisinin peygamber olduğunu iddia ediyor, dedi. Güya şu an yanında Cebrail adlı melek varmış.

Allah'ın Elçisi, Cebrail'le dalga geçenlerden biri olan Velid'i gösterdi. Kendisine yaptıklarını anlatıp onu şikâyet etti.

Cebrail, Velid'in bileğini işaret ederek parmağını yukarıdan aşağıya doğru indirdi. Peygamberimiz bu hareketi görünce:

– Ne yaptın öyle, diye sordu.

Cebrail O'nun nur yüzüne baktı ve:

– Velid'in hakkından geldim, diye cevap verdi.

Efendimiz bu kez alay edenlerden Haris'i gösterdi. Cebrail yine parmağını kaldırdı. Haris'in karnını işaret etti. Onun bu hareketi üzerine Peygamberimiz tekrar:

– Bu defa ne yaptın, diye sordu.

Cebrail sakin bir şekilde:

– Haris'in de hakkından geldim, dedi.

Cebrail'i ve yaptıklarını sadece Efendimiz görüyordu. Orada bulunan müşrikler olan bitenin farkında değillerdi. Hâlâ gülüp eğlenmekle meşguldüler.

Sevgili Peygamberimiz, Asî isminde bir adamı gösterdi. Cebrail elini kaldırdı. Parmağıyla Asî'nin tabanını işaret etti. Efendimiz yine:

– Peki şimdi ne yaptın, diye sordu.

Cebrail:

– Asî'nin de hakkından geldim, dedi.

Efendimiz kendisiyle ve diğer Müslümanlarla alay etmekten geri durmayan Esved'i de gösterdi. Cebrail onun da gözlerini işaret etti.

Çok geçmeden herkes dağıldı. İnsanlar işlerinin başına döndüler.

Velid bir kabileye uğradı. Orada bir adam ok yontmakla meşguldü. Bıçağıyla değneği sivriltiyor, sonra yaya uygun olup olmadığını kontrol ediyordu. Velid adamın yaptıklarını izlemeye koyuldu.

Bir aralık adamın elinden fırlayan ok Velid'in bileğine isabet etti. O ana kadar dalgın dalgın ok yapımını seyreden Velid acıyla kendine geldi. Benzi korkudan sapsarı oldu. Çünkü eli bileğinden kopmuştu. Kan oluk oluk akıyordu. Hemen bileğini tutup kanı durdurmaya çalıştı. Fakat olan olmuştu artık. Velid bir elini kaybetmişti. Böylece Cebrail'in kendisi hakkında dediği son gerçekleşmiş oldu.

Esved bir ağaç gölgesine oturdu. Az önce alay ederken attığı kahkahalar hâlâ kulaklarındaydı.

Birdenbire feryat etmeye başladı. İki eliyle gözlerini tutuyordu. Bir yandan da:

– Evlatlarım beni kurtarın, diye bağırıyordu.

Çocukları koşup geldiler. Şaşkın şaşkın babalarına baktılar. Esved acıyla inliyordu.

– Evlatlarım, ne duruyorsunuz? Kurtarın beni! Ölüyorum, görmüyor musunuz?

Çocuklar bir şey anlamamışlardı. Esved onlara gözlerini işaret ederek:

– Gözüme diken batırıyorlar, diye haykırdı.

Çocuklar hemen eğilip babalarının gözlerine baktılar. Fakat bir şey göremeyince:

– Baba ne dikeni, dediler. Biz senin gözlerinde diken filan görmüyoruz!

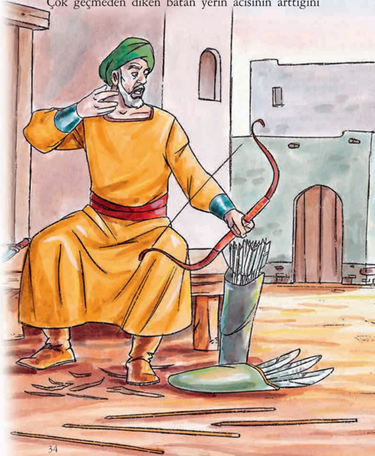
Esved onları duymuyordu bile. Çünkü gözleri alabildiğine acı içindeydi. Sürekli olarak bağırıyor ve:

– Kurtarın beni, diyordu.

Acıları dindiğinde Esved'i bir sürpriz bekliyordu. İki gözü de kör olmuştu. Efendimizin güzel yüzünü gördüğü hâlde, bile bile inkârcılardan olduğu için Allah onun gözlerini geri almıştı. Böylece Cebrail'in sözü de gerçekleşmiş oldu.

Asî, olan bitenden habersiz yürüyordu. Birden ayağında derin bir acı hissetti. Hemen olduğu yere

çöktü. Acıyan yerine baktı. Bir diken batmıştı ayağına. Dikeni çekip çıkardı. Sonra yoluna devam etti. Çok geçmeden diken batan yerin acısının arttığını



hissetti. Ayağını kontrol ettiğinde yüzü acıyla buruşuverdi. Çünkü tabanı yara olmuş ve su toplamıştı. Hemen ilaçlar sürdü. Fakat ne yaptıysa yarasının azmasına engel olamadı. Daha önce inanan insanlarla



alay eden Asî şimdi feryat ediyordu. Nihayet acılar içinde ölüp gitti.

Böylece Cebrail'in bir sözü daha gerçekleşmiş oldu. Sevgili Peygamberimizin mübarek vücuduna çimdik atıp O'nunla alay etmenin bedelini hayatlarıyla ödediler. Allah Biricik Peygamberiyle bu insanların alay etmesini cezasız bırakmamıştı. Bütün insanlara ibret verici bir şekilde cezalandırmıştı onları. Yüce Allah bu olayı, Hicr sûresinin on beşinci âyetini indirerek Sevgili Peygamberimizin aracılığıyla herkese ilan etti: "Biz seninle alay edenlerin haklarından geliriz!"

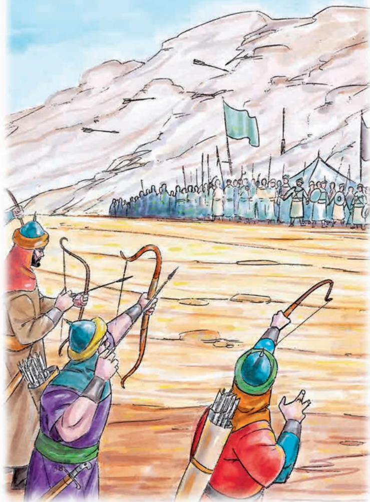
* * *

SİPER OLAN GÖZ

Sevgili Peygamberimize bir yay hediye edildi. Uhud Savaşı'nda Efendimiz bu yayı sahabilerinden biri olan Katâde'ye verdi. Katâde buna çok sevindi. Hemen oklarını aldı ve yayıyla düşmanlara karşı savaşmaya başladı.

Savaş çok çetin geçiyordu. Müslümanların sayısı fazla değildi. Ama hepsi canlarını dişlerine takmış savaşıyorlardı. Hiçbirinin yüreğinde korkudan eser yoktu. Hepsi de şehit olma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Birçok sahabi, ellerini açıp "Allah'ım beni burada şehid eyle!" diye dua ediyordu.

Katâde, Efendimizin tam önünde savaşıyordu. O'na birilerinin zarar vermesini engelliyordu. Bunu


38

yaparken, gelen saldırıları yay ve oklarıyla savuşturuyordu. Allah Resûlünün yanına kimseleri yaklaştırmıyordu.

Elindeki yay ile oklarını birbiri ardınca savurdu. Her atışta bir düşmanı deviriyordu. Sonunda yayın iki ucu iyice inceldi.

Katâde kullanabileceği bir silah bulamayınca gelen saldırıları vücuduyla engellemeye başladı. Dört bir yandan acımasızca üzerine çullanıyorlardı. Fakat o, kendisini korumak yerine, Sevgili Peygamberimize bir zarar gelmesin diye çaba sarf ediyordu.

Düşmanlar, Peygamberimize yaklaşamayacaklarını anladılar. Çünkü O'nun etrafını sahabiler kale gibi sarmışlardı.

Müşrikler sonunda uzaktan ok atmaya karar verdiler. Peygamberimizi bu şekilde vuracaklarını düşünüyorlardı. Fakat yanıldıklarını çok geçmeden anladılar. Attıkları her oku Katâde vücuduyla karşılıyordu. Müşrikler onun bu akıl almaz fedakârlığı karşısında hayretler içinde kaldılar. Fakat yine de ok atmaktan geri durmadılar.

Katâde büyük bir telaş içindeydi. Gözlerini dört açmış, etrafına bakınıyordu. Efendimizi hedeflemiş olan okları kaçırmamaya çalışıyordu.

Bir okun hızla Efendimizin yüzüne doğru geldiğini gördü. O an deliye döndü âdeta. Sevgili Peygamberimizin zarar görmesini engellemenin bir tek yolu vardı: Başını oka hedef yapmak! Katâde hiç düşünmeden okun önüne başını uzattı. Aynı anda yüzünde bir acı hissetti.

Ok, Katâde'nin gözüne saplanmıştı. Katâde hemen Peygamberimize koştu.

Peygamberimiz, Katâde'nin yaptığı fedakârlığı görmüştü. Gözyaşları içinde ona baktı. Dudaklarından şu dualar döküldü:

– İlâhî! Hiç şüphesiz, Katâde yüzünü senin peygamberine siper etti. Akan gözünü, gözlerin en güzeli ve en keskini olarak kendisine iade eyle!

Sonra Katâde'nin çıkmış gözünü aldı. Göz çukuruna yerleştirdi.

O an bir mucize gerçekleşti. Katâde'nin siyahı beyazına karışmış olan gözü birdenbire eski hâline geldi. Hangi gözünün aktığı belli bile olmuyordu. Hatta Efendimizin yerine koyduğu göz, diğerinden daha güzel ve keskindi.

* * *

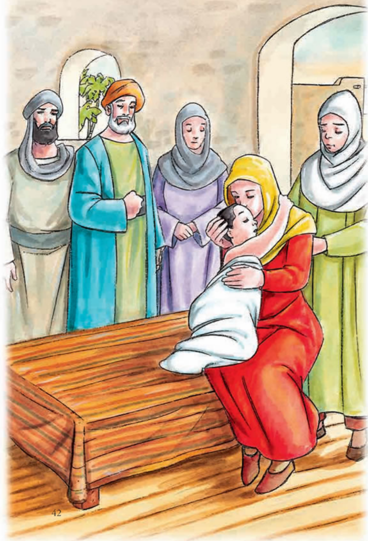
DİRİLEN ÇOCUK

Müşrikler inanan insanları dinlerinden döndürmek için eziyetler ediyorlardı.

Bir kadın onların yaptıklarına aldırmadan Müslüman oldu. Boynundaki küçük putları çıkarıp yere çaldı. Sonra yanına biricik oğlunu da aldı ve şehirden çıktı. Medine'ye gidiyordu. Orada Sevgili Peygamberimiz vardı. O'nun yanında rahat ederdi.

Nihayet Medine'ye geldi. Hemen Efendimizin yanına gitti. Olanı biteni anlattı.

Allah Resûlü bu fedakâr kadını ağırladı. Kadını ve oğlunu misafir etti.



Kısa bir süre sonra Medine'de bir veba hastalığı baş gösterdi. Bu korkunç hastalık ortalığı kasıp kavuruyordu. Sahabilerin çoğu hasta oldu.

Kadının oğlu da hastalananlar arasındaydı. Herkes onun iyileşmesi için çabaladı. Fakat çocuk hastalığın şiddetine dayanamadı ve hayata gözlerini yumdu.

Sevgili Peygamberimiz ve sahabiler çok üzülmüşlerdi. Efendimiz, sahabilere çocuğun yıkanıp kefenlenmesini söyledi.

Sahabiler bu emri yerine getirmeye hazırlanıyorlardı ki Efendimiz:

– Enes, diye seslendi.

Hazreti Enes koşarak Peygamberimizin yanına geldi. Efendimiz ona:

– Git, çocuğun annesine evladının öldüğünü haber ver, dedi.

Hazreti Enes hemen yola çıktı. Az sonra kadınla birlikte geri döndü. Acılı anne gözyaşları içinde biricik evladına yaklaştı. Onun ayakucuna oturdu. Ayaklarını avucunun içine aldı ve ağlayarak mırıldanmaya başladı:

– Allah'ım! Kendi arzumla Müslüman oldum. Putlardan yüz çevirdim, hepsini boynumdan çıkarıp

attım. Seni arzulayarak memleketimden çıktım. Hicret ettim. Ne olur, beni belaya uğratıp da putperestleri mutlu etme. Taşıyamayacağım bu acıyı bana yükleme!

Oradaki insanlar gözyaşlarını salıvermişti. Herkes acılı annenin ıstırabıyla iki büklüm olmuştu.

Kadın duasını bitirmişti ki tuhaf bir şey oldu. Cansız yatan çocuk, ayaklarını kıpırdattı. Ardından da yüzünü kapatan örtüyü açtı. Yattığı yerden doğrulup ayağa kalktı. Son derece sağlıklı görünüyordu.

İnsanlar bir an ne diyeceklerini bilemediler. Bu mucize karşısında Allah'a hamdettiler. Kadın sevinç içindeydi. Hemen evladına sarıldı.

Allah'ın izniyle dirilen çocuk, uzun seneler yaşadı. Allah, kadının duasını kabul etmiş, ona yaşadığı sürece evlat acısını tattırmamıştı. Müşriklere de "Bak, bizi terk ettin, evladın da öldü işte!" dedirtmemişti.

* * *

SUYA KANAN TOPRAK

Ensardan bir sahabi hurma bahçesini sulamaya çalışıyordu. Fakat ne kadar uğraştıysa da toprağı suya doyuramıyordu. Bu yüzden ağaçlardan tam verim alamıyordu.

Bu sırada bahçe kapısında nur yüzlü biri göründü. Sahabi, gelen misafiri görünce sevindi. Heyecanla O'nu içeriye buyur etti. Bu misafir kâinatın en güzel insanı olan gül kokulu Peygamberimizdi.

Sevgili Peygamberimiz sahabinin yaşadığı sorunu biliyordu. Ona:

– Bu bahçeyi iyice suya doyurursam bana bunun karşılığında ne vereceksin, diye sordu.

Sahabi başını ümitsizce salladı. Bahçenin toprağına şöyle bir göz atarken:

– Bu imkânsız, dedi. Ben bunca zamandır uğraşırım ama bir kere olsun bu toprağı doyuramadım.

Peygamberimiz sahabinin bu sözleri karşısında:

– Allah'ın izniyle burayı suya doyurursam sen bana yüz adet hurma verir misin, diye sordu.

Sahabi hiç itiraz etmeden:

– Evet, dedi. Tabii ki veririm!

Peygamberimiz bu anlaşmadan sonra işe koyuldu. Hemen ilerideki kuyunun başına vardı. Kovayı eline aldı. Su çekmeye başladı. Kovayı ağzına kadar dolduruyor, sonra ağaçların dibine döküyordu.

Sahabi elinde çapayla olanı biteni seyrediyordu. Zaman geçtikçe gördüğü manzara karşısında yüzündeki ifade değişmeye başladı. Çünkü kendisinin bunca zamandır üstesinden gelemediği toprak, Sevgili Peygamberimize boyun eğmişti.

Kısa bir süre sonra sahabinin hayreti endişeye dönüştü. Çünkü toprak suya kanmış, fazlası aşağıya doğru akmaya başlamıştı. Efendimiz hâlâ sulamaya devam ediyordu. Sahabi telaşla:

– Yeter ya Resûlûllah, diyordu. Bahçemi sel götürecek yoksa!



Allah Resûlü gülümsüyordu. Sahabi, bu mucize karşısında hayran hayran Peygamberimize bakıyordu. Anlaşma gereği vereceği hurmaları hemen getirdi.

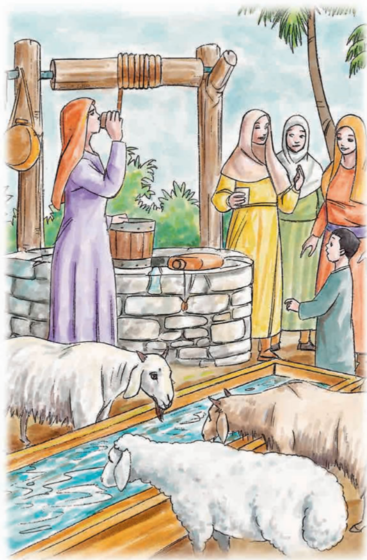
Peygamberimiz hurmaları aldı. Arkadaşlarının yanına gitti. Onlarla birlikte hurmalardan yedi. Karınları doymuştu. Sonra Efendimiz geri döndü. Bahçe sahibine hurmalarını iade etti. Hurmalar hiç eksilmemişti.

* * *

TATLI SU

Hemmâm, sahabilerden biriydi. Bulunduğu yerde fazla su kaynağı yoktu. Oysa herkes gibi onun da suya ihtiyacı vardı. Ailesinin su içmesi, ev işlerinde su kullanması, hayvanlarının sulanması gerekiyordu.

Kararını verdi. Bir kuyu açtıracaktı. Fakat bu, öyle kolay bir iş değildi ki. Ama ne kadar zahmetli de olsa toprağın kazılıp su aranması gerekiyordu. Kazmayı, küreği alıp hemen işe başladı. Günlerce süren bir uğraş sonunda suya ulaştı.



Hemmâm ve yanındakiler sevinç içindeydiler. Artık onların da kendilerine ait suları vardı.

Sudan ilk yudumu aldıklarında yüzlerindeki mutluluk ifadesi şaşkınlığa dönüşüverdi. Su acıydı. Hem de içilemeyecek kadar acıydı.

Hemmâm, bunca emeğin boşa gidişi karşısında çok üzülmüştü. Bir an ne yapması gerektiğini düşündü. Aklına bir fikir geldi. Durumu gidip Sevgili Peygamberimize anlatacaktı. Hemen yola çıktı. Peygamberimizi buldu ve O'na dert yandı:

– Ey Allah'ın Resûlü! Biz bir kuyu açtırdık. Fakat suyu acı çıktı.

Sevgili Peygamberimiz, insanların sıkıntılarına karşı çok duyarlıydı. Hemmâm'ın yüzündeki çaresizlik ifadesini görünce yanındaki matarayı ona uzattı ve:

– Al bunu, dedi. Gidip o kuyunun içine boşalt.

Hemmâm hiç düşünmeden matarayı aldı. Biraz merak, biraz da heyecandan aceleyle kuyunun başına geldi. Mataradaki suyun tamamını kuyuya boşalttı.

Acaba ne olmuştu? Peygamber Efendimiz niçin böyle yapmasını istemişti? Hemmâm merak içinde

kuyudan su çekti. Daha ilk yudumu almıştı ki yüzünde bir gülümseme belirdi. Az öncesine kadar acılığından dolayı içilemeyen su, şimdi apayrı bir tada bürünmüştü. Sevgili Peygamberimizin matarasından dökülen su, kuyudaki suyun bütün acılığını alıvermişti. Hatta bununla da kalmamış, olağanüstü bir tat vermişti. Hemmâm'ın kuyusundaki sudan daha tatlı bir su yoktu.

* * *

BEREKET

Hazreti Enes, Sevgili Peygamberimizin hizmetini görürdü. O'nun yanından hiç ayrılmaz, bir dediğini iki etmezdi.

Bir gün Efendimizi arkadaşlarıyla sohbet ederken gördü. Sahabiler gözlerini dört açmışlar, O'nun kutlu sözlerini dinliyorlardı. Hazreti Enes, Efendimize dikkatle bakınca bir tuhaflık hissetti. Peygamberimizin karnında bir şeyler bağlıydı. Sanki bir rahatsızlığı var gibiydi.

Hazreti Enes sahabilerden birine yaklaştı. Peygamberimizin beline bağlı olan bezi işaret ederek:

– Resûlûllah, karnını neden bağlamış, diye sordu.

Sahabi üzüntülü bir ses tonuyla:

– Açlıktan, diye cevap verdi.

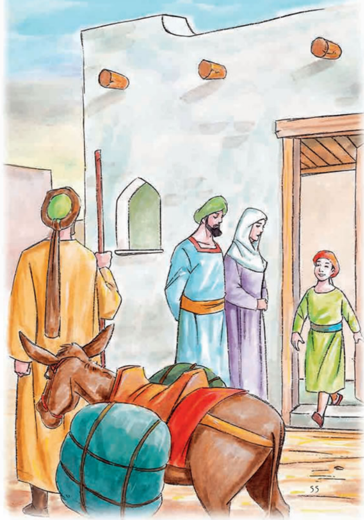
Enes bir an ne yapacağını şaşırdı. O da çok üzülmüştü bu duruma. Allah Resûlü karnına taş bağlayacak kadar acıkmıştı demek.

Hazreti Enes mahzun gözlerle Efendimize bakarken aklına bir çare geldi. Hemen evine koştu. Üvey babası olan Talha'ya gördüğü manzarayı anlattı. Hazreti Talha da en az onun kadar üzülmüştü duyduğu bu habere. Nasıl üzülmesindi ki! Onlar canlarını bile Allah ve Resûlü yolunda feda etmeye hazırken şimdi gül yüzlü Peygamber aç idi. Hem de karnına taş bağlayacak kadar… Buna yürek dayanmazdı. Hazreti Talha hemen hanımına döndü ve:

– Evimizde yiyecek bir şey var mı, diye sordu.

Ümmü Süleym, Enes'in annesi idi. O da varını yoğunu Allah yolunda harcayanlardandı.

Hatta bir keresinde verecek bir şeyi kalmayınca oğlu Enes'i elinden tutup Efendimize götürmüş ve şöyle demişti: "Ey Allah'ın Resûlü! Herkes Allah yolunda bir şeyler veriyor. Benim bir şeyim yok. Ama ben bu yarıştan geri kalmak istemiyorum. Onun için sana en değerli varlığımı yani biricik evladım Enes'i vermek istiyorum. Ne olur, kabul et de Enes sana hizmet etsin!" Allah Resûlü bu candan



arzuyu geri çevirmemişti. Enes'in kendi yanında durmasını kabul etmişti.

Ümmü Süleym böylesine fedakâr bir kadındı. Şimdi yine fedakârlık zamanıydı. Kocasına:

– Birazcık ekmek ve birkaç tane hurma var, dedi. Eğer Peygamberimiz tek başına gelirse O'na ancak yeter. Fakat yanında biri daha gelecek olursa bu yiyecekler az gelir, dedi.

Hazreti Talha, Enes'e:

– Haydi git, dedi. Yalnızca Peygamberimizi davet et. Ne yap yap, O'nun buraya yalnız gelmesini sağla.

Hazreti Enes koşarak geri döndü. Doğruca Efendimizin bulunduğu yere geldi. Bu sırada Peygamberimiz sohbeti bitirmiş evine girmeye hazırlanıyordu. Enes, Efendimize, Hazreti Talha'nın kendisini yemeğe davet ettiğini söyledi.

Peygamberimiz eve girmekten vazgeçti. Hemen sahabileri topladı. Enes'in elinden tutarak hep birlikte Hazreti Talha'nın evine doğru yürümeye başladılar.

Hazreti Enes, Efendimizin yanı sıra yürürken düşünceliydi. Hazreti Talha'nın "Peygamberimizin yalnız gelmesini sağla." sözüne takılmıştı aklı. Şimdi

evdeki bir parça yemek, bunca insana nasıl yetecekti? Talha sadece Efendimizi beklerken o kadar insanı karşısında görünce ne diyecekti? Efendimiz ve sahabilerin karşısında ev sahipleri mahcup olmaktan nasıl kurtulacaklardı?

Hazreti Enes bu soruları aklında evirip çevirirken eve yaklaştıklarını fark etti. Bu sırada Sevgili Peygamberimiz de elini bırakmıştı. Bunu fırsat bilen Enes ileriye atıldı. Koşar adım eve girdi. Durumu birkaç cümleyle annesine ve Hazreti Talha'ya anlattı.

Ümmü Süleym ve Talha bir an ne yapacaklarını şaşırdılar. Kendisini ilk toparlayan Ümmü Süleym oldu. Kocasının telaşını, "Allah Resûlünün elbette bir bildiği vardır." sözleriyle yatıştırmaya çalıştı.

Bu sözler Talha'yı sakinleştirmeye yetmedi. O, "Kaş yapayım derken göz çıkardık." diye düşünüyordu. Yani Efendimizi doyurmayı amaçlamışken onca insanın ümidini boşa çıkarmış olacaklardı. Hemen dışarıya fırladı. Heyecanlı ve çekingen bir tavırla Efendimizi karşıladı. Mahcup bir ses tonuyla:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Bizim evde ancak seni doyuracak kadar yiyecek var. Bu durumu Enes'e söylemiştim…



Efendimiz gülümseyen bir yüzle onu sakinleştirmeye çalıştı:

– Telaşlanmana gerek yok, dedi. Haydi içeriye gir bakalım. Allah senin evinde bulunan yiyeceği bereketlendirir!

Sahabiler dışarıda kaldılar. Hazreti Talha ve Enes, Peygamberimizle birlikte içeriye girdiler. Peygamberimiz ev sahiplerine döndü:

– Evinizde bulunan yiyeceğin hepsini bir araya toplayın. Sonra da onları buraya getirin, dedi.

Yiyecekler hemen getirildi. Efendimizin önüne konuldu. Enes sofraya konan bir parçacık yiyeceğe bakıyordu. Acaba şimdi ne olacaktı? Bu kadarcık yiyecek onca insana nasıl yetecekti?

Sevgili Peygamberimiz ellerini açtı. Önündeki yiyeceğin bereketlenmesi ve herkesi doyurması için Yüce Mevla'ya yalvardı. Sonra da bakışlarını Enes'e çevirdi ve:

– Ashabımın sekizer sekizer içeriye gelmelerini sağla, dedi.

Hazreti Enes ok gibi fırladı yerinden. Bir hamlede dışarı çıktı. Orada bulunan sahabilere Efendimizin sözlerini iletti. Sahabiler düzenli bir şekilde denileni yaptılar. Aralarından sekiz kişi öne çıktı. Enes'le birlikte içeriye girdiler.

Peygamberimiz elini yiyeceğin üzerine koymuş, öylece bekliyordu. Sahabilerin geldiğini görünce yemeği işaret ederek:

– Haydi yiyin, dedi. Ama "Bismillah" diyerek Allah'ın adını anın!

Sahabiler çok aç idiler. Hemen sofraya sekiz sahabi oturdu. "Bismillah" dediler. Sonra yiyecekleri iştahla yemeye başladılar.

Meraklı gözlerle olacakları seyreden Talha ve Enes o an hayretler içinde kaldı. Çünkü gözlerinin önünde muhteşem bir mucize gerçekleşiyordu. Bir kişiye ancak yeteceğini düşündükleri yiyecek, sahabilerin yemelerine rağmen eksilmiyordu.

Sekiz sahabi doydu. Onlar Allah'a hamd ederek dışarıya çıkarken içeriye sekiz sahabi daha girdi. Bu sahabiler de öncekiler gibi aç idiler. Yiyecekten "Bismillah" diyerek yediler. Mucize devam ediyordu. Onlar da yerlerini sonraki sekiz sahabiye bıraktılar. Nihayet dışarıda yemek yemeyen bir kişi kalmadı. Seksen kişi yemek yemiş ve karnını doyurmuştu. Ama yiyecek başlangıçta ne kadarsa yine aynı miktardaydı.

Efendimiz elini kaldırdı ve Enes'in annesine:

– Ey Ümmü Süleym, dedi. Bak bakalım, yiyeceğinizde bir eksilme olmuş mu?

Ümmü Süleym hayret dolu gözlerini yiyeceğin üzerinde gezdirirken:

– Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü! Eğer ben onca insanın yediğini görmemiş olsaydım "Yiyeceğimizden hiç eksilme olmamış." derdim, diye cevap verdi.

O gün birçok sahabiyle birlikte Enes'in ailesi de Allah'ın sonsuz kudretine şahit olmanın mutluluğunu yaşamışlardı. Yüce Mevla, Resûlü için fedakârlık yapmayı düşünen ev sahiplerini mahcup etmemişti. Peygamberimizin duası hürmetine yemeğe, kendi rahmet hazinesinden bereket vermişti.

* * *

ALLAH DİLERSE

Zinnire, Rum asıllı bir hanımdı. Müşrik bir kadının elinde esir olarak hayatını sürdürüyordu. Sahibi ne derse onu eksiksiz olarak yapıyor, ona hiç itiraz etmiyordu.

Günler bu şekilde geçip giderken Mekke'de olağanüstü bir haber yayılmaya başladı: "el-Emin diye anılan Abdullah oğlu Muhammed, peygamber olduğunu ilan etti. İnsanları putlara tapmaktan menediyor. Herkesi bir olan Allah'a inanmaya davet ediyor."

Zinnire hiç tereddüt etmeden gönlünü Allah'a teslim etti. O andan itibaren Müslüman'dı artık.

Her dakika, dışarıda olan bitene kulak veriyor, Efendimiz hakkında bir haber bekliyordu. Duyduğu bu haberler onu hayata bağlıyordu çünkü.

Zinnire'deki bu değişiklik sahibinin gözünden kaçmadı. Kölesinin Müslüman olmasını asla kabullenemezdi. Daha ilk andan itibaren Zinnire'nin karşısına dikildi. Onu yıldırmak ve geri döndürmek için elinden ne geliyorsa ardına koymadı. Fakat Zinnire kaya gibi sağlam duruyordu. Öldürseler de dininden dönmeyecekti.

Kadın onun hakkından tek başına gelemeyeceğini anladı. Durumu diğer müşriklere haber verdi. Onlardan yardım istedi.

Ebu Cehil tam bu işlerin adamıydı. Müslümanlara en ağır işkenceleri o yapıyordu. Zinnire'nin Müslüman olduğunu duyunca deliye döndü. Öfkeyle Zinnire'nin yanına geldi. Hemen boğazına yapıştı. Elleriyle kadıncağızın boğazını sıktı, sıktı.

Sevgili Peygamberimiz sahabilerle haber gönderiyor, "Sabredin" diyordu. "Sabredin, çünkü sonunda cennet vardır."

İşkenceyi Ebu Cehil bıraktığında, bir başkası devam ediyordu. Zinnire kendisine yapılanlara dişini sıkıp sabrederek dayanıyordu.



Müşrikler o sabrettikçe işi azıttılar. Sonundan kadıncağızın gözleri kör oldu. Bu durum karşısında müşrikler bayram ettiler âdeta. Hemen yanına gelip:

– Oh olsun, dediler. Sen bizim putlarımızı terk ettin, onlar da gözlerini kör ederek sana acı bir ders verdiler!

O âna kadar kendisine yapılanların hiçbiri Zinnire'nin yüreğine dokunmamıştı. Ama bu sözler onu çok üzdü. Hemen yerinden doğruldu.

– Hayır! Siz yalan söylüyorsunuz! İnandığım Allah adına yemin ederim ki, bu iş sizin dediğiniz gibi olmadı. Kendilerini korumaktan âciz olan putlarınız benim gözlerimi kör edemez. Onlar cansızdır!

Müşrikler güldüler. Onunla alay ettiler. Zinnire, içli bir sesle konuşmasını sürdürdü:

– Benim gözlerimi Allah aldı. Eğer O isterse gözlerimi bana iade etmeye de kâdirdir!

Müşrikler bir an şaşırdılar. Sonra birbirlerinin yüzlerine bakarak yeniden gülmeye başladılar. Birbirlerine Zinnire'yi göstererek:

– Şuna bakın hele, diyorlardı. İnandığı Allah ona gözlerini geri vermeye kâdirmiş!

Ebu Cehil, Zinnire ve diğer zayıf Müslümanları kastederek:

– Kabul ettiğiniz din gerçekten doğru olsaydı önce biz kabul ederdik, sözleriyle, İslam'a girenlerin zayıf, fakir ve kimsesiz olduklarını ima ediyordu.

Sonra hep birlikte dağıldılar.

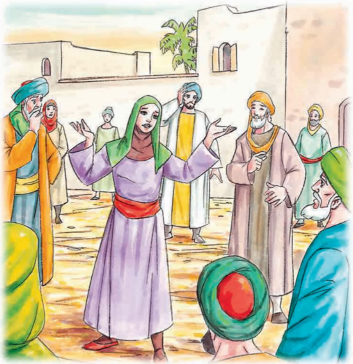
Vakit akşamdı. Mekke sessizliğe büründü. Müslümanlar evlerinde dualar ederek uykuya daldılar.

Müşrikler, Müslümanlara ertesi gün neler yapacaklarını planlayarak yataklarına yattılar. Yine işkence yapacaklardı. Zayıf ve kimsesiz Müslümanları kızgın kumlara yatıracaklardı. Açlığa mahkûm edeceklerdi onları. Zinnire ile alay edecekler, "Seni Lât ve Uzza adlı putlarımız kör etti!" diyeceklerdi.

Nihayet Mekke üzerine gün doğdu. Sabahleyin Mekkelileri bir sürpriz bekliyordu. Zinnire gözleri açılmış bir vaziyette geziyordu. Onun bu hâli müşrikleri şaşkına çevirdi. Aval aval bakıp durdular bir süre. Kendi aralarında fısıldaşarak:

– Ama bu nasıl olur, diyorlardı. Daha dün kör değil miydi bu kadın?

Evet, Zinnire bir gün önce kördü gerçekten de. Ama Allah'a güvenmişti. "Rabbim benim gözlerimi geri vermeye de kâdirdir!" demişti. Yüce Allah da müşriklere ibret olsun diye onun duasını kabul etmişti.



Arkasından da Sevgili Peygamberimize Ahkaf sûresinin on birinci âyetini indirdi:

“İnkâr edenler bir de mü’minler hakkında şöyle derler: ‘Bu İslam dini eğer önemli ve değerli bir şey olsaydı, bu Müslümanlar akıllarını kullanıp onu anlamakta bizi geçemezlerdi.’ Kendileri bunu

başaramayınca 'Bu zaten eski ve modası geçmiş bir yalan!' deyip geçiştirmek isterler."

Bu âyet Ebu Cehil'in, Müslümanları küçümseyen sözlerine bir cevap olarak inmişti.

Fakat cahillerin babası Ebu Cehil bu sözleri anlayacak hâlde değildi. Kibri kulaklarını sağır, gözlerini kör etmişti. Zinnire'deki mucizeyi görmesine rağmen inkârına devam etti.

Zinnire, gözleri açılmış olsa da hâlâ bir köleydi. Sahibi işkencelere devam ediyor ve ona şöyle diyordu:

– Seni, iman etmiş biri satın alıp hür bırakmadıkça sana işkenceye devam edeceğim!

Hazreti Ebubekir bu sözleri duydu. Hemen kadının yanına geldi. Gerekli parayı verdi ve Zinnire'yi satın aldı. Sonra da onu serbest bıraktı.

Zinnire, işkenceler karşısında dininden dönmeyişinin dünyadaki mükâfatını özgürlüğüne kavuşarak almış oldu.

* * *

HURMA SALKIMI

İnsanlık perişan bir hâldeydi. Yaratıcı unutulmuş, O'nun yerine putlara tapılmaya başlanmıştı. Âhiret endişesi olmadığı için güçlüler zayıfları eziyor, kimse kimseyi dinlemiyordu. Mazlumlar tutunacak bir dal arıyorlardı.

Bir gün müjdeli bir haber yayıldı Mekke sokaklarında. Küçük büyük herkes kulak kabarttı söylenenlere. İnsanlar fısıltı hâlinde birbirlerine:

– Duydunuz mu, diyorlardı. Muhammed putların faydasız olduğunu söylüyor. Herkesi bir olan Allah'a çağırıyor. Kıyametin çok yakın olduğundan ve bir gün herkesin, yaptıklarının hesabını vereceğinden söz ediyor.

O güne kadar bir kurtarıcı bekleyenler bu davete koştular. Büyük bir hasret ve heyecanla iman ettiler.

Peygamberimiz herkesin ayağına kadar gidip insanları tek tek İslam'a çağırırdı. Kimi "Tamam" diyor, kimi de "Hayır" deyip reddediyordu.

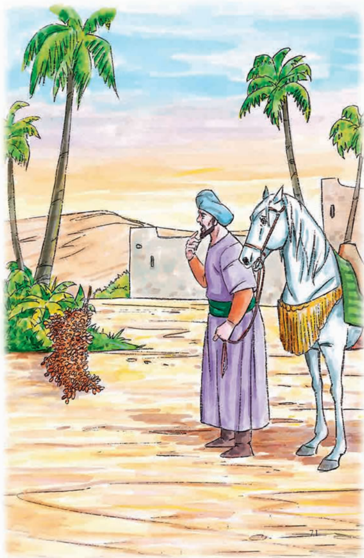
Peygamberimiz bazen onları ikna etmek amacıyla mucizeler gösterirdi. Kimi zaman Ay'ı ikiye böldü, kimi zaman akıllarından geçirdikleri şeyleri söyledi.

Yine böyle bir gündü. Peygamberimiz sokak sokak dolaşıp insanları Allah'a inanmaya çağırdı. Bu sırada bir adam gördü. Hemen onun yanına vardı. Ona, İslam'ın güzelliklerinden söz etti. Sonra da kendisinin bir peygamber olduğunu söyledi ve adamdan Müslüman olmasını istedi.

Adam, Efendimizin nurlu yüzüne baktı:

– Tamam da, dedi. Ben senin gerçekten bir peygamber olduğunu nereden bileceğim? Önce beni senin peygamber olduğuna ikna et, sonra ben senin dediğini yaparım!

Efendimiz etrafına şöyle bir baktı. Az ilerideki ağacın üzerinde salkım salkım duran hurmaları görünce:



– Şimdi şu ağacın üzerindeki hurma salkımını çağıracağım. Eğer o salkım benim davetim üzerine yanıma gelirse peygamber olduğuma inanır mısın?

Adam bu teklif karşısında şaşırdı bir an. Bir Efendimize bir de ağaçtaki salkıma baktı. Bu ne tuhaf bir teklifti böyle! Yani o salkım çağrılınca yerinden inip buraya mı gelecekti? Bu, olacak bir şey değildi. Ama karşısındaki insanın hiç de şaka yapar gibi bir hâli yoktu. Son derece ciddi görünüyordu. Böylesine kendinden emin olduğuna göre mutlaka güvendiği bir şey olmalıydı. Belki gerçekten bir peygamberdi O. Adam daha fazla düşünmedi. Biraz meraktan biraz da içindeki inanma hissinden dolayı Sevgili Peygamberimize:

– Tamam, dedi. Eğer o salkım, sen çağırınca buraya gelirse senin peygamber olduğuna inanacağım!

Bu söz üzerine Efendimiz ağaca döndü. Daldaki hurma salkımını çağırdı. Adam gözlerini kırpmaksızın salkıma bakıyordu. O an akıllara durgunluk veren bir olay gerçekleşti. Dalda öylece duran salkım, Efendimizin daveti üzerine, ağaçtan aşağıya doğru inmeye başladı. Kısa süre sonra yerdeydi. Sıçraya sıçraya Allah Resûlüne doğru yaklaşıp önünde durdu.

Adam fal taşı gibi açılmış gözlerini salkımdan ayıramıyordu. Peygamberimiz ise sanki sıradan bir şey yapıyormuş gibi sakindi. Gülümseyerek hurma salkımına:

– Haydi yerine dön, dedi.

Hurma salkımı, emri duyar duymaz yeniden harekete geçti. Sıçraya sıçraya geri döndü. Ağaca tırmanıp yerine geçti. Hiçbir şey olmamış gibi dalında salınmaya başladı.

Sevgili Peygamberimiz adama baktı. Olayın, olsa olsa bir mucize olacağını düşünen adam hayretler içinde:

– Ben şahâdet ederim ki sen Allah'ın elçisisin! Buna bütün kalbimle iman ediyorum, dedi.

Bir mucize sayesinde bir insan daha karanlıktan aydınlığa yönelmişti.

* * *

YAĞMUR

Mudar Kabilesi, Sevgili Peygamberimizi çok üzmüştü.

Aradan çok fazla bir zaman geçmeden Mudar Kabilesi'nin yaşadığı yerlerde tuhaf olaylar baş gösterdi. Yağmurlar kesilip sular çekildi. Dereler, kuyular bir bir kurudu. Otlar sararmaya, ağaçlar kurumaya başladı. İnsanlar susuzluktan perişan hâldeydiler.

Başlarına bu felaketin niçin geldiğini farkettiler. Yaptıklarından dolayı pişmandılar. Ebu Süfyan'ı Efendimize gönderdiler. Ebu Süfyan, Sevgili Peygamberimize Mudar Kabilesi'nin durumunu anlattı ve:



– Şu kuraklıktan ve kıtlıktan helak olan kavim senin kavmindir. Bu musibetlerden kurtulmaları için dua eder misin, dedi.

Sevgili Peygamberimiz onların hâlini zaten biliyordu. Ellerini açtı ve şöyle dua etti:

– Ey Allah'ım! Bol ve bereketli, çok ve yeterli, faydalı ve afetsiz yağmur ihsan eyle! Bu yağmuru acilen ver yâ Rab!

İnsanlar ümitle beklemeye başladılar. Gözler gökyüzünde bir bulut kolluyordu.

Bir hafta sonra birden gökyüzü karardı. Yağmur bulutları her yanı sarmıştı. Az sonra da rahmet damlaları yeryüzüne inmeye başladı. Susuz dudaklar ıslandı, kuruyan topraklara can geldi. Bitkiler kendini topladı. Hayvanlar bile bayram ediyordu âdeta.

Bulutlardan sürekli olarak damlalar iniyordu. Toprak suya kanmıştı. Kuyular dolmuş, hatta taşmaya başlamıştı. Mudar Kabilesi'nin coşkusu yerini endişeye bıraktı. Çünkü yağmur dinmiyordu. Bu kez de yağmurların çokluğundan şikâyet etmeye başladılar.

Aralarından birkaç kişiyi Sevgili Peygamberimize gönderdiler. Durumlarını anlattılar ve yağmurların kesilmesi için dua etmesini rica ettiler.

Peygamberimiz ellerini yeniden açtı şöyle dua etti:

– Allah'ım! Üzerimize değil, etrafımıza yağdır!

O an bir mucize gerçekleşti. Her yanı saran bulutlar sağa sola dağılmaya başladı. Gökyüzü yavaş yavaş açıldı. Çok geçmeden de yağmur tamamen kesiliverdi.

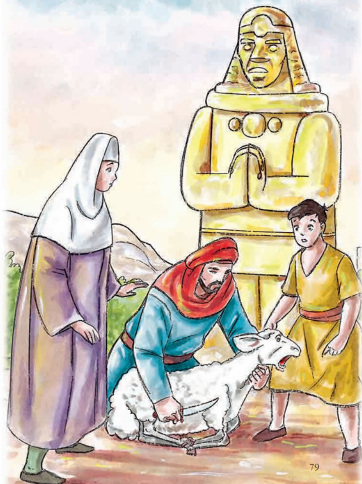
* * *

EN GÜZEL NASİHATÇİ

Hazreti Ömer, henüz iman etmediği günlerin birinde, putların yanına gelmişti. Bir yere oturdu. Bu sırada bir adam geldi. Yanında bir keçi vardı. Adam keçiyi putların önünde kesti.

Keçi çok tuhaf bir şekilde feryat etmeye başladı. Sesi alabildiğine gür çıkıyordu. Hazreti Ömer hayretler içinde olayı izliyordu. Gördüğü manzara gerçekten de çok tuhaftı. Keçi avazının çıktığı kadar haykırarak şöyle diyordu:

– En güzel nasihatçi bak ne diyor: Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur!



Orada bulunanların yüreğine bir korku düştü. Faltaşı gibi açılan gözlerle birbirlerine baktılar. Ardından da kaçmaya başladılar.

Hazreti Ömer kaçmadı. İçinde beliren merakla olduğu yerde durup olanları seyretmeye devam etti. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu:

– Bu durumun ne olduğunu öğrenmeden asla buradan ayrılmayacağım!

Aynı feryat birkaç kere daha tekrar etti. Bu sırada bir adamın sesi duyuldu:

– Peygamber ortaya çıktı!

Gerçekten de bu sırada Sevgili Peygamberimiz Allah'ın dinini yaymaya başlamıştı. Herkesi putlara tapmaktan menediyor ve çevresindeki insanlara şöyle nasihat ediyordu:

– Allah'tan başka ilah yok, deyin ve kurtulun!

* * *

GİZLİ ANLAŞMA

Bedir Savaşı sona ermişti. Müslümanlar büyük bir zafer kazanmış, müşriklerse perişan olmuşlardı. Savaş meydanından kaçıp da canını kurtarabilenler kendilerini Mekke'ye zor atmışlardı.

Her yerde yas vardı. Mekkeliler mağlubiyetlerine ağlıyorlardı. Nasıl olmuştu da, bir avuç Müslüman kendilerinden kat kat fazla sayıdaki müşrikleri bozguna uğratmıştı. Bunu akılları almıyordu bir türlü.

Safvan, Kâbe'nin yanındaydı. Bir köşeye büzülmüş, başı önde düşünüyordu. Yüzünde, kaybetmiş

olmanın acısı vardı. Gözleri boşluğa takılıp kalmıştı. Birinin geldiğini görünce başını kaldırdı. Gelen, arkadaşı Ümeyr idi. O da üzgündü. Çünkü bu savaşta öz evladı esir düşmüştü.

Donuk donuk baktılar birbirlerine. Neden sonra Safvan derin bir iç geçirdi.

– Bedir'de bu kadar kurban verdikten sonra yaşamak ne kadar çirkin bir şey, diye sızlandı.

Mağlubiyetin yüreğine nasıl dokunduğunu anlatmak istiyordu bu sözlerle. Oysa Müslümanları bir hamlede yenip yok edeceklerine öylesine inanmışlardı ki… Umduklarının tam tersi olunca herkes şoka girmişti.

Ümeyr dişlerini sıktı. Bütün vücudu sinirden titriyordu. Safvan'ın yüzüne dikti ve:

– Evet, gerçekten de öyle, diye onayladı.

Yere çömeldi. Bir süre sessiz kaldılar. Konuşan yine Ümeyr oldu.

– Vallahi, bundan böyle yaşamanın hiçbir anlamı yoktur. Eğer benim bunca borcum bulunmasa, bir de çoluk çocuk derdi olmasa, gidip tek başıma Muhammed'i haklardım! Eğer maksadımı gerçekleştiremeden yakalanırsam, "Esir düşen oğlum için gelmiştim." diyerek ellerinden kurtulurdum.

Safvan rüyadan uyanmışçasına doğrulup Ümeyr'e baktı. Bu sırada yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. Heyecan dolu bir eda ile:

– Bu harika bir fikir, dedi. Ümeyr, sen borcunu ve evlatlarını hiç dert etme. Ben bütün borcunu ödeyeceğim. Çocuklarına da kendi öz evladımdan daha iyi bakacağım. Bundan emin ol. Yeter ki sen bu söylediğin sözden cayma. Yani git ve Muhammed'i öldür! İntikamımızı al!

Ümeyr bir an duraksadı. Şaşkın şaşkın baktı Safvan'a. Az önce söylediği cümleleri bir daha düşündü. Sözünden dönemezdi artık. Zaten istediği de intikam değil miydi? İşte aradığı fırsat ayağına gelmişti. Üstelik yalnız intikam almakla kalmayacak, borçlarından da kurtulacaktı. Ölürse de geride kalan evlatları rahat edecekti. Safvan güvenilir biriydi. "Yaparım." diyorsa gerçekten yapardı. Yani borçları öder ve geride kalanlara bakardı.

Ümeyr ayağa kalktı. Safvan'ın elini tuttu.

– Tamam, dedi. Ama bir şartım var. Sakın bu konuştuklarımızı hiç kimseye söyleme!

Anlaştılar. Ümeyr hemen evine döndü. Gizlice hazırlıklara başladı. Nihayet yola çıkma vakti geldi. Kimselere görünmeden Medine'ye doğru yola çıktı.

Yolda devamlı plan yapıyordu. Şehre nasıl gireceğini, Peygamberimizi nerede bulabileceğini hesaplıyordu. O'na yaklaşmanın kolay olmayacağı kesindi. Fakat neye mâl olursa olsun bunu başarmak zorundaydı. Bütün Mekkelilerin öcü ancak bu şekilde alınabilirdi.

Medine'ye girdi. Ürkek ve temkinli adımlarla sokakları geçti. Doğruca mescide vardı. Kılıcını sıkıca kavradı ve içeriye bir göz attı. Peygamberimizi görünce kalbi "güm güm" atmaya başladı. Hazreti Ömer de oradaydı. Efendimiz Ümeyr'i görünce Hazreti Ömer'e seslendi:

– Sen geri dur!

Hazreti Ömer, Ümeyr'i görmüştü. Tedbiri elden bırakmayarak Efendimizin dediğini yaptı. Ümeyr'in her hareketini izliyordu.

Sevgili Peygamberimiz:

– Ey Ümeyr, diye seslendi. Gelişinin sebebi nedir?

Ümeyr heyecanını belli etmemeye çalışarak cevap verdi:

– Oğlum için geldim!

Efendimiz bu söz üzerine şöyle dedi:

– Peki, Kâbe'nin Hicr tarafında Safvan ile yaptığın anlaşma ne idi? Borcuna ve ev halkına kefil olması üzerine, beni öldüreceğine dair ona söz vermedin mi? Fakat Allah asla buna imkân vermeyecektir!

Ümeyr iliklerine kadar titredi. Hayret ve korku dolu gözlerle olduğu yerde öylece donakaldı. Ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordu. Nasıl olmuş da kendisinden ve Safvan'dan başka kimsenin bilmediği anlaşma ortaya çıkmıştı? Bu, olsa olsa bir mucize olabilirdi.

Nihayet kendini toparladı ve elindeki kılıcını fırlatıp attı bir kenara. Ardından da:

– Bunu sana şüphesiz Allah haber verdi, diye haykırdı. Şahit ol, ben Allah'a ve O'nun Resûlüne iman ettim!

Ümeyr, bir mucize ile inananların safına katılmıştı.

* * *

TEVBE İŞARETİ

Ferrâs başağrısından duramıyordu. Bu hastalık ona rahat yüzü göstermiyordu. Gece gündüz hep acı içinde kıvranıp duruyordu. Babası, oğlunun çektiği bu ıstırap karşısında çare arıyordu. Herkese danıştığı hâlde bir fayda bulamamıştı.

Günler bu şekilde gelip geçerken Ferrâs'ın da hastalığı şiddetleniyordu. Acılara dayanamaz olmuştu. Babası bu durumu Sevgili Peygamberimize haber vermeyi düşündü. Gidip bir de O'na danışacaktı. Hemen Ferrâs'ı aldı, Efendimize götürdü.

Peygamberimiz eliyle Ferrâs'ın iki gözü arasını tutup çekti ve bıraktı. O an hastalık sona erdi. Artık başağrısından eser kalmamıştı. Baba oğul sevinç içindeydiler.

Aradan epeyce bir zaman geçti. Bu zaman içerisinde tuhaf bir olay oldu. Ferrâs'ın iki gözü arasında birkaç tane tüy çıktı. Tüylerin çıktığı yer, Peygamberimizin, eliyle tutup bıraktığı yerdi. Ferrâs bu durumdan çok hoşlandı. Vücudunda Peygamberimizden bir hatıra taşıyordu.

Yıllar yılları kovaladı. Allah'ın Elçisi vefat etti. Yıllar sonra halifeliğe Hazreti Ali seçildi.

Hazreti Ali zamanında bazı karışıklıklar baş gösterdi. Müslümanlar kendi içlerinde ayrılığa düşmüşlerdi. Kılıçlar çekildi. Sahabiler çok üzgündüler. Kimisi bu çatışmaya girmedi, evine çekildi. Bazıları da Hazreti Ali'nin yanında olmayı tercih etti. Fakat bunun yanı sıra bazı insanlar Hazreti Ali'ye isyan edenlerin yanında oldular. Ferrâs da onlara katılmayı düşündü. Kılcını biledi, Hazreti Ali'ye karşı savaşmak için harekete geçti.

Babası onun niyetini fark etmişti. Oğlunun, Peygamber damadına karşı savaşmaya gitmesini engellemeye çalıştı. İkna edemeyeceğini anlayınca onu tutup sıkıca bağladı.

Ferrâs eli kolu bağlı beklerken iki gözünün ortasındaki tüylerin döküldüğünü gördü. O an yüreğinden bir şeyler kopup gider gibi oldu. Bu tüyler Peygamber hatırasıydı. O'nun ellerinin dokunduğu yerden çıkmışlardı. Bu yüzden çok anlamlıydılar. Ferrâs şaşkın şaşkın düşünürken arkadaşlarından biri kendisine:

– Ey Ferrâs, dedi. Bu durum sana bir işarettir. Hazreti Ali'ye karşı gelmekle büyük hata ettin. O, Müslümanların halifesidir. Üstelik Peygamberimizin akrabası ve biricik kızının kocasıdır. Ona karşı isyan etmeye kalkıştığın için o tüyler döküldü. Tövbe et, Allah belki seni bağışlar!

Ferrâs o an neye uğradığını şaşırdı. İçinde pişmanlık emareleri belirdi. Nasıl olmuş da böyle bir hataya bulaşmıştı ki! Hemen secdeye kapandı, Allah'tan af diledi.

Kısa bir süre sonra iki gözü arsındaki tüylerin yeniden çıkmaya başladığını gördü. Ferrâs çok mutluydu. Hem hatasından dönmüştü hem de çok sevdiği hatıraya kavuşmuştu. Üstelik mucizevî bir işaretle tövbesinin kabul edildiğini anlamıştı.

